

Anka Carić

Vrisnik, H V A R

Kopošont

Ogrōdjen je velin miron,
a gozdena vrōta imo,
otvoriš jih, grēš unūtra
selo vidit kako spī...

Kroz čepriš ga sunce žmīri,
u zvon vitar grubo cvīli,
i ti bi se oduprīt,
a nīmoš se di sakrit.

Neka moreš sobon vlodat,
svakeg hipa se zanodat,
a kad vrime se ispuni,
svitlost tvoja se udunī.

Greb otvoren počme zjat,
počme brecot zvon i zvat
da i tvoje tilo prīmu
studenī i mokri miri.

Redon jesu sve stivone,
ol dvo metra zīvka dosta,
u njōn će ti kost i meso
u proh i pepel osta.

A kad čuju da si dōšo,
roditelji i prijatelji,

vazěšt će te sobon na posteju,
ne na teplu neg studenu.

S tebon će se razgovarat,
a rič se něće čut,
jer će zivka s tvojim tilon
zatvorit se zodnji pūt.

A čorvi će vartit tilo
umorno, trūdno ča je bilo...

Klulko

Život počme sobon vlodat
sa klulka žicu olmotavat,
iz zikvice nāpri gre,
kuri početak pul svaršětka,
a nindir se ne sastāju.

Sobon svāki žicu vuče
da životu kroj utuče,
a kad vidi sārce ludo
da će kroj učas dōc,
zaurlo kruto grubo,
sa vrimenom vajo pōc.

Klulko se je razmotālo
i žicu je istančālo,
život kuri bez pristonka,
ne moreš ga voltat nōse,
pomālo se snoge gōse,
on se nindir ne femoje —
a klulko se dāje olmotoje...

A na křāju tī se mlōdiš,
tilo trūdno zemji vrōtiš,
u njon ćeš nōc jedīno mira,
umoren trudon posli — pira.

Krocula

Od munjě i vitra
žveltija san bīla,
torkāla po oštren stīnju,
buškon na mijore mij,

razbijãla led — gãzila snig,
namoãila zemju
korvju svojõn,
dušmaninu nisõn dõla dõć,
atento za pokret stõla,
na potoku rãne prõla ...
ne bojĩn se põs,
ni topa, ni bumbe
ãa pãdo iz ãrije,
nojgore je danas
jer se strašĩn mularije ...

N a p o m e n a

Prema izgovoru autorã ãakavski akut je u pjes-
mama i rjeãniku oznaãio dr Radovan Vidović.